

DAGSINS TEKSTUR

Skírhósdag

Epistulinn skrifar Paulus ápostul í fyrri brævi sínum til Korintmanna, 10. kap. 15.–17. v.

Eg tali til tykkara sum skilamenn; dómið tit sjálfvir um það, sum eg sigi. Söngingarkalikurinn, sum tit vælsigna, er hann ekki samfelag við blóð Krists? Breyðið, sum vit bróta, er það ekki samfelag við líkam Krists? Við það að breyðið er eitt, eru vit, hinir mongu, eitt líkam; tí at vit hava allir lut í hinum eina breyðinum.

DAGSINS TEKSTUR

Langa fríggjadag

Henda heilaga lesturin skrifar Jesaja prófetur, 53. kap. Hvör trúði tí, sum okkum varð boðað, og hvørjum varð armur Harrans opinberaður?

Hann rann upp eins og kvistur fyrri ásjón hans og sum rótarstok úr turrari jörð. Hann var hvørki fagur ella glæsiligur, so at tað kundi vera hugaligt hjá okkum á at líta, og ikki ásynligur, so at vit kundu hava hugnað í honum.

DAGSINS TEKSTUR

Páskadag

Sálmaskaldið skrifar, 118. sálmur, 19. v. og út.

Latíð upp fyrri mær rættvísissportur, at eg kann fara inn og Harranum lova! Hetta er Harrans portur, rættvísir her ganga inn! Eg tær lovi, tí at tú meg bønhojrdi, og tú mær til frelsu ert vordin! Steinurinn, ið smíðirnir vrakaðu, ei vordin hornasteinur. Frá Harranum hetta er komið, tað er undurfult í várum eygum. Hetta er dagurin, ið Harrin hevur gjørt, latum okkum fegnast og gleðast á honum! Ah, Harri, gev tú frelsu! Ah, Harri, lat tað tá eydnast! Vælsignaður veri hann, sum kemur í Harrans navni! Frá Harrans húsi vit tykkum vælsigna. Harrin er Guð, og hann gjørdi tað ljóst fyrri okkum! Sláðið ring við greinum,

DAGSINS TEKSTUR

2. páskadag

Epistulinn skrifar Paulus ápostul í fyrri brævi sínum til Korintmanna, 15. kap. 12.–20. v.

Men tá ið nú verður prædikað, at Kristus er risin upp frá deyðum, hvussu kunnu tað summir tykkara millum siga, at uppreisn av deyðum er ikki til? Men er uppreisn av deyðum ikki til, tá er Kristus heldur ikki risin upp; men er Kristus ikki risin upp, tá er prædika okkara fáfongd, tá er eisini trúgv okkara fáfongd. Men vit koma tá eisini at roynast sum lygivitni um Guð, av tí at vit hava vitnað móti Guði, at hann reisti upp Kríst, sum hann ikki hevur reist upp, so framt sum deyð ikki risa upp. Tí at risa ikki deyð upp, tá er Kristus ikki heldur risin upp; men er Kristus ikki risin upp, tá er trúgv

Hetta heilaga evangelið skrifar Jóhannes evangelistur 13. kap. 1.–15. v.

Tað var tætt fyrri páskaheitiðna, Jesus visti, at tími hansara var komin, til at hann skuldi fara burtur úr hesum heimi til faðirinn, og líkasum hann hevði elskað sínar egnu, sum vóru í heiminum, soleiðis elskaði hann teir líka til enda. Og meðan kvöldmáltíð varð hildin, tá ið djevulin longu hevði skotið inn í hjartað á Judasi Simunarsyni Iskarjot, at hann skuldi svíkja hann, og tá ið hann visti, at faðirinn hevði givið honum allar lutir í hendur, og at hann var komin frá Guði og fór til Guðs, tá reistist hann frá kvöldmáltíðini og leggur yvirklæðini av sær og tók ein lindúk og bant hann um seg. So stoytir hann vatn í vaskjálátid og tók at tváa fótarnar á lærusveinunum og turka teir við lindúkinum, sum hann var umbundin við. Hann kemur tá til Simun Pæturs, og hann sigur við hann: »Harri, tváa tú fótur mínar?« Jesus svaraði og segði við hann: »Tað, sum eg geri, skilir tú

ikki nú, men seinni skalt tú skilja tað«. Pætur sigur við hann: »Aldri á ævini skalt tú tváa fótur mínar!« Jesus svaraði honum: »Tvái eg tær ikki, hevur tú ikki lut saman við mær!« Simun Pætur sigur við hann: »Harri, ikki bert fótur mínar, men eisini hendurnar og hövdið«. Jesus sigur við hann: »Tann, sum er tváaður, hann hevur ikki fyrri neyðini at tváa sær uttan um fótarnar; men hann er reinur allur, sum hann er. Og tit eru reinir, men ikki allir«. Tí at hann kendi tann, sum skuldi svíkja hann; tí segði hann: »Tit eru ikki allir reinir«. Tá ið hann nú hevði tváað fótur teirra og latið seg í aftur klæðini og var setstur aftur, segði hann við teir: »Skilja tit, hvat eg havi gjørt við tykkum? Tit kalla meg »Meistara« og »Harra«, og tit siga rætt; tí at eg eri tað. Tá ið nú eg, harrin og meistarin, havi tváað fótur tykkara, tá eiga eisini tit at tváa hvør annan um fótarnar. Tí at eg havi givið tykkum eitt fyridømi, til tess at líkasum eg gjørdi við tykkum, soleiðis skulu eisini tit gera«.

Vanvirdur var hann, skýggjaður av fólki, harmamaður royndur í sjúkdómum, líkur manni, sum tey krögva andlit sít fyrri, vanvirdur, og vit mettu hann fyrri einki; men tó, – várir sjúkdómar vóru tað, sum hann bat og várar kvalir, sum hann legði á seg; vit hildu hann revsaðan, signan av Guði og gjørdan neyðarsligan.

Men hann varð særður vára synda vegna og sundur-brotin vára misgerða vegna; okkum til friðar kom revsingin niður á hann, og av sárum hans fingur vit heilsu-bót. Allir vit viltust sum seyðir, hildu hvør sína leið; men Harrin læt koma niður á hann ta skuld, sum lá á okkum øllum. Hann varð nívdur, men stillsliga bar hann tað, og hann læt ikki upp munn sín eins og lamb, ið verður leitt at verða dripið, eins og seyður, ið er tigandi, tá ið teir royta hann; hann læt ikki upp munn sín. Frá trongd og dómi varð hann burtur tikin; men hvør av samtíðarmonnum hans hugsaði um tað, tá ið hann varð rýktur burtur úr landi teirra livandi, at hann fyrri synda

sakir fólks míns varð raktur?

Millun* gudleysa teir góvu honum grøv, legstað hjá rísum*), og tó at hann ongan órætt hevði gjørt, og svik vóru ikki í munni hans. Men Harranum hugaði at ráma hann við sjúku; tá ið sál hans hevði framborið sektar-offtur, skuldi hann fáa avkom at siggja, líva langa ævi, og Harrans vilji við hans hond verða framdur. Fyri sálarmøði sína skal hann fáa tað at siggja og verða mettaður. Tá ið hann verður kendur, skal hann, hin rættvísi tænarari mín, gera mangar rættvísar, hann, sum bar misgerðir teirra. Tí gevi eg honum mangar í lut, og hann skal fáa máttugar sum herfong, fyrri tað at hann tømði sál sína til deyða og varð taldur millum misgerðarmanna, – hann, sum bar syndina hjá mongum og bað fyrri misgerðarmonnum.

*) ella hjá ilgerðarmonnum

og dansið at altarsins hornum! Guð mín ert tú, eg vil tær lova. Guð mín, eg vil tær lovfæra! Harranum lovið, tí at góður hann er, tí at miskunn hans varir um ævir!

Epistulinn skrifar Pætur ápostul í fyrri brævi sínum, 1. kap. 3.–9. v.

Lovaður veri Guð og faðir várs Harra Jesu Krists, sum eftir miskunn síni hevur endurført okkum til livandi vónar fyrri uppreisn Jesu Krists frá deyðum, til ein óförgongiligan og óspillandi og ófölnandi arv sum er goymdur í himlunum til tykkara, – tit, sum við Guðs kraft verða varðveittir við trúnni til ta frelsu, sum er liðug at verða opinberað í teirri síðstu tíðini, sum tit skulu fegnast um, tó at tit nú eina skamma stund, um so skal vera, kenna harm í mongum ymsum royndum, fyrri at tykkara roynda trúgv, sum er nógv dýrmætari enn hitt forgongiliga gullið, sum tó verður roynt í eldi, má verða funnin til lovs og dýrdar og heiðurs í opinbering Jesu Krists, hann, sum tit ikki hava sæð, men tó elska, hann, sum tit, tó at tit ikki nú hava hann fyrri eygum tykkara, tó trúgva á, skulu fegnast um við ósigligar og dýrmætari gleði, tá ið tit náa málinum fyrri trúgv tykkara, frelsu

sálanna.

Hetta heilaga evangelið skrifar Matteus evangelistur 28. kap. 1.–8 v.

Men eftir hvíladagin, tá ið tók at lýsa av fyrsta degi í vikuni, komu Maria Magdalena og hin Maria út at hyggja eftir grøvini. Og si, tá varð landskjálvti mikil, tí at eingil Harrans kom niður av himli og steig fram og velti steinin frá og setti seg á hann. Men útsjón hansara var sum snarljos og klæði hansara hvít sum fonn. Men vaktarmenninir skulvu av ræðslu fyrri honum og vórðu sum deyðir. Men eingilin tók til máls og segði við kvinnurnar: »Tit mega ikki ræðast! Tí at eg veit, at tað er eftir Jesusi, hinum krosssfesta, tit leita. Hann er ikki her, tí at hann er risin upp, sum hann hevur sagt. Komið higgar og siggið staðin, har sum Harrin lá! Og skundið tykkum og farið og sigið lærusveinum hansara: »Hann er risin upp frá deyðum; og si, hann fer undan tykkum til Galileu; har skulu tit siggja hann! Si, eg havi sagt tykkum tað«. Og tær fóru í skundi burtur frá grøvini við ótta og miklari gleði, og tær runnu at bera lærusveinum hansara boð um hetta.

tykkara til einkis, tá eru tit enn í syndum tykkara, og tá eru eisini tey glatað, sum sovnað eru burtur í Krísti. Er tað bert í hesum lívi, at vit hava sett vón okkara til Krists, tá eru vit tey syndarligastu av øllum menniskjum. Men nú er Kristus risin upp frá deyðum sum frumgróðurin av teimum, sum sovnað eru burtur

Hetta heilaga evangelið skrifar Jóhannus evangelistur 20. kap. 1.–18. v.

Men fyrsta dagin í vikuni kemur Maria Magdalena tíðliga á morgni, meðan tað enn er myrkt, til grøvina, og hon sær, at steinin er tikin burtur frá grøvini. Hon fer tá rennandi og kemur til Simun Pæturs og til hin lærusveinin, hann sum Jesus elskaði, og sigur við teir: »Teir hava tikið Harran úr grøvini, og vit vita ikki, hvar teir hava lagt hann«. Tá fór Pætur út og hin lærusveininur, og teir komu til grøvina. Men teir runnu báðir saman, og hin lærusveininur rann undan, skjóttari enn Pætur og kom fyrri at grøvini. Og tá ið hann kagaði inn, sá hann línklaðini liggja har, men fór tó ikki inn. Tá kemur eisini Simun Pætur, sum fylgdi aftan á honum, og hann gekk inn í grøvina; hann sá línklaðini liggja har og sveittadúkin, sum hann hevði havt um hövðið, sá hann

liggja, ikki saman við línklaðinum, men samanballaðan á einum staði fyrri seg sjálvan. Tá fór nú eisini hin lærusveininur inn, sum fyrr var komin til grøvina, og hann sá og trúði. Tí at enn hövdu teir ikki skilt skriftina, at hann átti at rísa upp frá deyðum. Lærusveinarnir fóru tá heim aftur til sín sjálvs. Men Maria stóð uttanfyri við grøvina og græt. Sum hon nú græt, kagaði hon inn í grøvina, og hon sær tveir einglar í hvítum klæðum sita har annan við høvðalagið og annan við fótalagið, har sum Jesu líkam hevði liggið. Og teir siga við hana: »Kvinna, hví grætur tú? Hvørjum leitar tú eftir?« Hon hugsaði, at hetta mundi vera urtagarðsmaðurin, og sigur við hann: »Harri, hevur tú borið hann burtur, tá sig mær hvar tú hevur lagt hann, og eg skal taka hann.« Jesus sigur við hana: »Maria!« Hon vendir sær á og sigur við hann á hebraískum: »Rabbuni!« (tað merkir: meistari). Jesus sigur við hana: »Nem ikki við meg; tí at eg eri enn ikki farin upp til faðirinn; men far til brøður mínar og sig teimum: Eg fari upp til faðirs míns og faðirs tykkara, til Guðs míns og Guðs tykkara.« Maria Magdalena kemur og boðar lærusveinum: »Eg havi sæð Harran!« og at hann hevði sagt henni hetta.